

Suflătorul de VISE

Bernard Villiot
Thibault Prugne

La mieznoapte de Veneția, mărginită de-o lagună, se întindea insula Murano. Cât vedeai cu ochii, numai palate somptuoase, înconjurate de grădini prin care se plimba lumea bună, îmbătată de parfumul de iasomie și portocali.

Veneau aici oameni din lumea întreagă, căci pe insulă se mai aflau și faimoasele ateliere de suflat sticlă. În văpaia focului, meșterii sticlari se luau la întrecere modelând, la capătul tuburilor de suflat, zise și „trestii de vânt”, vase și bijuterii nemaivăzute.

Zorzi Baleri era ucenic la Pietro Spalato, cel mai înstărit și mai puternic dintre meșterii sticlari. Orfan, nu cunoscuse altă viață în afara pereților plini de funingine ai atelierelor. Se trezea cu noaptea-n cap ca să aprindă focul în cuptoare și se culca târziu de tot, când cuptoarele se răciseră. Nu era zi în care să nu muncească, iar tot avutul său era o rogojină pentru dormit.

Pentru dormit și pentru visat, fiindcă, pe măsură ce treceau anii, în Zorzi se înfiripase năzuința să ajungă și el, într-o bună zi, suflător de sticlă.

